

PROLOOG

We waren geliefd om wat men van ons zag, niet om wat we waren...

Bij valavond baadde het huis in een gouden glans, de sierlijke poort stond open, de buitenlampen in het gazon fonkelden zacht. Het zou een avondfeest kunnen zijn met veel genodigden want al de hele dag reden auto's af en aan. Maar er straalde geen vreugde uit het huis, er heerste een onheilspellend drukke chaos. Mensen kwamen en gingen weer weg met een bedrukt gelaat. Niemand lette op de kleine jongen met het blonde haar die in de hal op een houten pianokrukvoor zich uit zat te kijken. Hij staarde in de leegte en drukte af en toe traag op een toets. De klank golfde de kamer in en ging verloren in het geroezemoes dat door het huis rolde.

Sinds die wonderlijke dag waarop hij was vergeten hoe je moest praten, was de jongen gaan houden van luisteren en van kijken. Urenlang kon hij de dingen in de wereld bestuderen en na zijn studie maakte hij een besluit. Dat was veilig, vertrouwd en beheersbaar, hij had er controle over. Van de andere dingen was hij niet zo zeker. Hij keek naar wat zich afspeelde en luisterde. Soms deed hij wat hem goed om doen leek zonder zijn omgeving onveilig te maken.

Vandaag was het huis niet betrouwbaar. Het bruiste en kolkte over van al de mensen die vooruit ijlden en hem passeerden alsof hij een meubelstuk was. Ook de huisarts liep voorbij om fluisterend met zijn vader te overleggen. Hij hoorde de woorden door de kamer sissen maar verstond ze niet. Vaders gezicht was bleek en af en toe wreef hij met zijn rechterhand over zijn ogen, dat deed hij enkel als hij moe of gestresseerd was, wist de jongen. Zelf was hij niet moe maar ijl in zijn hoofd en de veer in zijn maag zat zo hard gespannen dat die elk moment kon knappen.

Boven hem dreunden voetstappen heen en weer, zijn tante deelde met hoge stem bevelen uit. Wat een gedoe was het, het was toch niet de eerste keer dat zijn moeder een crisis kreeg? Bij de allereerste keer was hij geschrokken achteruit gedeinsd, hij had haar in haar woede en verdriet niet herkend. Maar hij had gevoeld dat de woede niet naar hem gericht was, het verdriet wel. Soms trok ze hem dicht tegen zich aan en dan voelde hij haar snikken. Ze hilde stil maar hij merkte het aan de golven die door haar lichaam trokken. Als hij troostend zijn armen om

haar benen legde, werd ze rustiger. Met de tijd wende hij eraan en geen crisis bracht hem nog van streek.

De dokter hield paps hand vast en troostte hem maar zijn vader bleef schokkend janken. Zonder ophouden dropen grote tranen op de grond terwijl het snot uit zijn neus liep. Een gevoel van schaamte besloep hem. Waarom was zijn vader zo week? Waarom vertelde niemand wat er gebeurd was? Verongelijkt bonsde hij met zijn hoofd tegen de piano, eerst zacht dan harder en harder. Zijn hart werd er rustig van, hij bleef slaan maar nog keek niemand naar hem om.

Met half dichtgeknepen ogen zag hij een gele vlinder de kamer in fladderen, walsend op zijn vleugels. Het dier danste vrolijk alsof het vreugde wilde brengen in deze grimmige omgeving. Hoorde hij zijn moeder piano spelen? Zacht klonken de tonen van 'Clair de lune' door de hal maar het kon niet zijn moeder zijn die speelde want zij lag lijkleek op haar bed. Dat had hij gezien net voor hij uit haar kamer gestuurd werd. Hij maakte zich geen zorgen, ze deed wel vaker vreemd. Soms zat ze bij de kaptafel met weinig of zonder kleren en zong ze luidkeels terwijl ze naar zichzelf in de spiegel staarde. Als hij haar aansprak bekeek ze hem niet maar drukte met de top van haar wijsvinger tussen zijn ogen.

'Zie je de lijn die over je voorhoofd loopt?' vroeg ze en keek hem aan met vreemd fonkelende ogen, op zo'n moment leek er een gouden rand om haar pupillen te zitten.

'Die lijn verbindt je met een andere wereld. Er is een onbekende wereld waar wij deel van zijn, jij en ik. Wij zijn mensen van sterrenstof en diamant en dat is wat jij later worden zal: hard, precies en stabiel als diamant. Maar het is ook een wereld die anderen niet begrijpen omdat ze er geen deel van zijn en dat zal jou je vaak eenzaam laten voelen.'

Het was akelig als moeder zo sprak want ze leek dwars door hem heen te kijken. Meestal maakte hij zich weg naar de plek waar hij alleen kon zijn, dat was zijn boomhut bij de vijver aan de rand van de tuin. Hij had ze met zijn vader gebouwd van al het hout dat in de kelder rondslingerde. Ze hadden er een rieten dak op gelegd en het hout in een zonnig geel geschilderd. Er was een korte loopbrug naar de deur waar je goed moest uitkijken voor uitstekende nagels want daar was zijn vader onzorgvuldig geweest. Moeder had zich er druk om gemaakt want volgens haar konden roestige nagels tot tetanus leiden. 'Zo een vaart zou het niet lopen,' antwoordde papa.

Voor de loopbrug had vader twee enorme rotsblokken gelegd waarop hij een rode vleermuis geschilderd had. Vader had de hut de Orbit Express genoemd omdat ze leek op een maan die om hun huis cirkelde. Het was de ideale plek om zijn collectie stenen en haaiantanden te bewaren. Hij was er trots op, weinig mensen hadden zo een uitgebreide collectie als de zijne, hij was er al jaren voor aan het sparen. De hut was zijn geheime plek en vaak zat hij er uren, van 's morgens tot 's avonds als de zon onderging, de stilte bij de vijver en het riet maakte hem rustig. Bovendien was het spannend om met een loep het leven van de insecten te bestuderen. Insecten waren wonderlijke wezens en het was fascinerend om door het wonderglas te zien hoe hun ogen bol op hun kop stonden of hoe de schubben op hun rug trilden in de wind. Onder een loep zag de wereld er anders uit.

Zijn hut was de mooiste plek op aarde, maar vanavond aarzelde hij om er naar toe te gaan. Zijn broertje was er niet en hij dacht dat de drukte in het huis er iets mee te maken had. Misschien was de baby ziek geworden en dan was het niet verstandig om buiten te gaan. Als hij ook verdween, zou papa woedend zijn. Zijn vader en de dokter liepen hem voorbij maar hadden geen oog voor hem.

‘Pap? Paps, papa?’

De arts duwde zijn vader de trap al op. Ze verdwenen in een kamer en lieten hem alleen. Er waaide een zachte bries en hij hoorde het opnieuw, ‘Clair de lune’ klonk broos maar onmiskenbaar door de hal. Moeders witte piano stond open, de toetsen lagen in het zwakke licht te glanzen. Een zuchtje wind tilde een vel papier op van de piano en deed het op de grond dwarrelen. De jongen raapte het op en zag dat het een partituur was. In grote, gekrulde letters stond er ‘Clair de lune’. Daar hoorde hij de tonen van zijn moeders lievelingsmelodie weer, het deed hem rillen. Buiten verlichtte een stralend witte maan de tuin, een gele vlinder streek neer op de piano. Heel even rustte hij met trillende vleugels en dan vloog hij in een grote boog naar buiten. De wind tilde het blad op en blies het achter de vlinder aan. Moeder zei altijd dat partituren on vervulde wensen waren, toverspreuken waarmee de componisten hun diepste verlangens probeerden waar te maken.

‘Muziek is wonderlijk,’ zei ze. ‘Ze verbindt mensen met elkaar maar ook deze wereld met andere werelden waarvan velen niet eens beseffen dat ze bestaan.’

Nieuwsgierig volgde hij het blad de donkere avond in. Het was nog

warm en een aangenaam briesje deed de bladeren aan de bomen ritselen. Al zoveel avonden had hij op het terras zitten luisteren hoe de wind met de zilveren blaadjes musiceerde zodat het leek alsof er een bergbeek door hun tuin ruiste. In zijn hoofd zag hij tussen het groen duizenden zilveren lijnen golven die in hun stroming glinsterende vissen meevoerden.

‘Ik ga beter terug,’ dacht hij. ‘Vader gaat razend zijn als hij weet dat ik op dit uur in mijn eentje buiten loop.’

Hij aarzelde, hij wilde het huis terug ingaan maar de muziek was onweerstaanbaar. Steeds indringender waren de klanken en hij kon niet anders dan hen te volgen. Hij naderde de boomhut, een ogenblik dacht hij dat het geluid van daar kwam. Maar toen hij de deur opendeed, overviel hem een diep zwijgen. In de hut was het donker en stil. Hij haatte die stilte want in zijn hart was het nooit stil. In zijn hart had iemand een veer geplant en altijd weer wonden mensen die op, tot het leek of hij zou ontploffen. In zijn hart was geen plaats voor stilte, kwaad stampte hij tegen de houten planken maar de hut gaf geen krimp.

De muziek bleef in zijn oren trillen en dat maakte hem gek. Verdrietig keerde hij zich om naar de vijver en de goudgele maan die als een dikke goudvis boven het water zweefde. Een late reiger vloog laag over de rietstengels voorbij, in de richting van het geluid van een eenzame vogel. Leunend tegen de holle boom voelde hij zich heel alleen terwijl de vragen door zijn hoofd stormden.

Wat was er mis met zijn moeder, waar was zijn broer? Waarom kwam niemand hem zoeken? Boos greep hij een steen en wierp hem in de vijver, in het duister zag hij nog net een paar donkere kringen in het water. Opnieuw gooide hij een kei die drie keer over het water kaatste. In gedachten verzonken, haalde hij zijn hand door het water en plukte wat modder van de bodem. Hij kneedde dat tot een kleverige prop en wierp hem achteloos in de lucht. Over zijn been kroop een mier, geamuseerd keek hij hoe het dier zich weg maakte.

Net toen hij zijn vinger op het insect drukte, bewoog voor zijn voet de wortel van een boom. Verrast keek hij toe. Uit het niets stond daar het vreemdste wezen dat hij ooit gezien had, van op het water klommen lange, gouden lijnen omhoog. Ze vloeiden over in een azuurblauwe mantel met een grote kap. Hij zag nog net de onderkant van een bleek gezicht met een fijn getekende mond. Het was een meisje dat haar handen op een vreemde manier voor zich gevouwen hield alsof ze aan

het bidden was. Ze droeg geen schoenen en waar haar voeten hoorden te zitten, zat een grillige massa wortels. Vruchteloos probeerde hij een glimp van haar ogen op te vangen maar ze boog haar hoofd dieper zodat de kap over haar voorhoofd zakte.

‘Hallo,’ zei ze met een kristalheldere stem, ‘ik ben Undine. Ik ben één van de watergeesten die in je vijver leven. Ook al kan je ons maar zelden zien, we leven daar met velen.’

Even dacht hij dat hij de klanken door de avond zag rollen maar dat kon niet want geluid kan je horen maar niet zien.

‘Natuurlijk kan je geluid zien!’ zei het meisje. ‘Let maar op! Ooohhh...’ Het geluid kwam diep uit haar buik en uit haar mond zweefden kleine, gouden sterren, onder de indruk keek de jongen haar aan. Ze zag zijn verwondering en glimlachte.

‘Het is zoals je moeder zei, wij zijn sterrenkinderen. Wij zijn gemaakt uit hetzelfde stof als de sterren en wij kunnen meer dan jij je kan verbeelden. Het zien van een klank die zich verplaatst, is niet zo speciaal, dat kan elke blinde. Maar wij zien méér omdat we speciaal zijn. Zie je de lijn die over je voorhoofd loopt? Ze verbindt je met een andere wereld, mijn wereld.’

Ongemakkelijk keek de jongen haar aan. Hij was bang en verdrietig want er was nog niemand naar hem op zoek. De mensen in het huis gaven geen zier om hem, dat was wel duidelijk. Ontredderd keek hij haar aan toen ze een hand naar hem uitstak.

‘Wat zou je willen, jongen? Waar droom je van?’

Het blauw van haar jurk was alsmaar lichter geworden. Als een stralende godin stond ze daar op haar wortelbenen tussen gouden lijnen die eindigden waar de maan het water raakte. Verbluft wreef hij in zijn ogen. Wat een stomme vraag! Wat hij wilde was een moeder die voor hem zorgde zoals alle moeders voor hun kinderen zorgden. Iemand die hem naar school bracht en hem bij zijn schoolwerk hielp, die ‘s avonds een verhaal voorlas en hem een kus gaf terwijl de warme chocolade stond te geuren in de keuken.

‘Dat is een hoop,’ onderbrak de watergeest hem, ‘maar het is wat moeders voor hun kinderen doen. Wat scheelt er met de jouwe, waarom kan zij dat niet?’

‘Ik wou dat ik het wist. Ze lijkt soms een engel die wil vliegen maar het niet kan. Soms is ze in een andere wereld, dan is ze bleek en ver weg. Waarom dat zo is dat weet ik niet. Oma zegt dat ze liefde mist.’

‘Kan liefde haar beter maken?’

‘Dat weet ik ook niet, ik probeer haar zoveel liefde te geven als ik kan. Ik doe mijn best. Maar als ze in haar glazen wereld is en ik met mijn broer alleen bij haar ben, ben ik bang.’

‘Waar ben je bang voor?’

Even zweeg hij. Hij was de laatste tijd niet goed in praten maar tot zijn verbazing luchtte het gesprek hem op.

‘Mijn vader.’

‘Wat is er met je vader?’

‘Ik zou willen dat hij gelukkig was. Of moedig want soms zeurt hij dat hij het leven moe is. Dan vind ik hem laf en doe ik mijn best om hem op te fleuren.’

‘Een kind moet zijn vader niet opmonteren,’ antwoordde Undine streng. ‘Een vader moet zijn kind opvrolijken. Waarom kan de jouwe dat niet?’

‘Misschien heeft hij teveel verdriet om mijn moeder,’ zei de jongen zacht. ‘Er was iets met de pianostemmer.’

Hij dacht aan vroeger toen er nog geen crisissen waren maar wel ruzies. In alle kamers werd geschreeuwd en gescholden, op elk uur rolde het kabaal als een onweer voorbij. Het was zo overdonderend dat hij zich zo klein mogelijk maakte. Soms liep zijn vader het huis uit terwijl hij schreeuwde dat hij er een eind aan ging maken. Die woorden waren niet voor hem bestemd maar ze drongen zijn kamer binnen langs de kieren onder de deur en kropen in zijn hoofd. Op zulke avonden dook hij diep in zijn bed, maakte zich klein en bad dat zijn vader zou terugkomen. Want wie zou voor hem zorgen nu moeder er niet meer goed in was?

Zijn vader kwam altijd terug. De angst van de eerste keren verdween, een vreemde gewenning kwam in de plaats. Hoe hard hij ook schreeuwde dat hij wegging, vader kwam altijd weer terug. Maar de jongen onder de dekens nam bij elke keer een beetje meer afstand in zijn hart. Je wist maar nooit.

Later werd het stiller in huis. Vader bleef vaker op zijn werk en de ruzies verminderden, de crisissen begonnen. Moeder schreeuwde niet meer maar ze werd zwijgzaam. Ze zat in zichzelf gekeerd te zingen of te mompelen. Alles was kalmer nu maar je wist nooit wat je aan haar had. Het ene moment was ze stralend als een engel, het andere zat ze in zichzelf voor zich uit te murmelen. Het werd makkelijker om niets meer

te zeggen buiten dat wat echt nodig was. Een glazen muur groeide tussen hen in. Hij leerde dat het niet vaak nodig was om iets te zeggen, hij nam geen vrienden meer mee naar huis en vergat hoe het was om er te hebben.

‘Als ze me vroegen waar mijn moeder was, zei ik dat ze een engel was. Een engel zonder vleugels op een hobbelpaard.’

Undine knikte alsof ze hem begreep.

‘In mijn wereld zijn er geen moeders.’

‘Wat zielig voor je.’

‘Dat is niet zielig. Wij zijn onze eigen baas en we hoeven voor niemand ons best te doen. Iedereen aanvaardt ons zoals we zijn.’

‘Is er nooit iemand boos als jullie stout zijn?’

‘Wat is dat, stout?’

‘Als je iets doet wat niet mag, dan ben je stout.’

Het meisje haalde grinnikend haar schouders op.

‘Wat is dat, iets dat je niet mag?’ vroeg ze.

‘Ik weet het niet. Ik denk dat je stout bent als je niet doet wat je ouders van je verwachten.’ ‘Hoe vreemd is dat,’ zei de watergeest. ‘Als je ouders iets fouts van je verwachten en jij doet dat niet, dan ben jij stout?’

‘Euh...’

‘Dus,’ giechelde de watergeest, ‘als je geen ouders hebt, heb je geen last van hun verwachtingen en hun kapsones. Je kan gewoon jezelf zijn! In het verborgen rijk houdt men van ons om wie we zijn, niet om wat we doen of om wat we weten.’

‘Wie zorgt er dan voor jullie?’

‘Er zijn zeker vier soorten verzorgers. Elke gebied heeft er andere.’

‘Gebied?’

‘Het is afhankelijk van waar je woont. In noordboven is het Geo, een dwerg met een groot hart. Hij is erg moedig want al is hij nog zo klein, hij pakt grootse dingen aan en hij houdt overal een oogje in het zeil. In Westboven heerst koningin Moe, een wijze, oude vrouw die er alles voor doet om de vrede te bewaren. De Mammons uit het Oostonder zijn een probleem, hun geldzucht verblindt hen en veroorzaakt veel moeilijkheden. Dan is er nog Zuidonder, een gebied waar kinderen niet mogen komen. Er zijn in het Verborgene Rijk maar enkele ouders en die zijn er om ons dingen te leren.’

‘Is er een school?’

‘Wat is dat? Heb je dat nodig om te leven?’

‘Waar zou je anders leren wat je nodig hebt om te leven?’ vroeg het kind.

‘Wij leren wat we nodig hebben om te leven terwijl we leven,’ zei Undine en ze greep zijn hand. ‘Je zou beter loskomen uit al die regeltjes die de mensen je geleerd hebben. Kom mee, kom kennismaken met Geo. Je zal zien dat hij aardig is! Je kan op zoek naar het zwaard der moed, dat zou je vader van pas komen!’

Ongerust loerde hij naar het huis, het raam van de woonkamer was dicht. Ze hadden het gesloten en hem niet eens gemist! In zijn hart golfde plots een droefheid die naar zijn buik en zijn hoofd trok.

‘Ik mag van mijn vader niet zo laat naar buiten,’ mompelde hij, ‘en ik mag niet mee met onbekenden.’ ‘Voor mij ook goed hoor, dan niet! Ga dan maar weer naar huis!’ Ze had zich omgekeerd en was al bij de waterkant, verbijsterd zag de jongen hoe ze op het donkere water stapte.

‘Wacht!’ riep hij en ze stak haar hand naar hem uit.

‘Geloof nu maar in me en kom mee.’

Even tilde ze de kap van haar hoofd en hij zag de mooiste ogen die hij ooit gezien had. Als twee zachte sterren keken ze hem aan. Er lag een wereld in die langzaam overging van goud naar turkoois naar hemels blauw.

‘Kom,’ herhaalde ze en liet het stof weer over haar hoofd zakken. ‘Het is niet moeilijk, je moet gewoon op de lijnen stappen.’

De knaap bestudeerde de lijnen die in een boog over het water heen naar de hemel reikten om in een sierlijke punt de maan te raken.

‘Ik denk niet dat ik dit kan, Undine.’ Zijn stem klonk belachelijk hoog. ‘Mensen kunnen niet op water lopen.’

‘Jij bent geen gewoon mens en je moet op de lijnen lopen, niet op het water! Stap rustig, houd je gewicht aan de onderkant van je lijf en laat je hoofd licht voelen.’

‘Maar die helling is veel te steil voor mij. Mensen kunnen niet naar de maan lopen,’ opperde hij voorzichtig.

‘Niet kunnen?’ Ze herhaalde zijn woorden nonchalant en keek niet naar hem om. ‘Niet kunnen? Wat je wil, kan je. Maar alleen dat waarin je gelooft, kan je bereiken. Je moet een ster willen zijn, voor je er een kan worden.’

Ze haalde haar schouders op.

‘Maar als je liever wil dat ik verdwijnt uit je leven, dan verdwijnt ik.’

Zoals een zuchtje wind. Zoals de sneeuwman uit de winter verdwijnt zonder een spoor achter te laten. Je mist hem even maar je weet dat er volgende winter een nieuwe komt. Je zal me snel vergeten zijn.'

'Ben jij een engel of zo?' vroeg de jongen maar de watergeest was nu al ver de vijver in gegaan.

Ze wandelde met rustige stappen de duisternis in en zou over enkele ogenblikken uit het zicht verdwijnen. Hij kon alleen nog mee als hij dapper genoeg was om op de lijnen te stappen. Duizenden gedachten schoten door zijn hoofd. Aarzelend keek hij hoe de watergeest voor hem uit liep als een stralend licht en hij hoopte dat ze hem alsnog haar hand zou reiken.

Plots voelde hij zich licht alsof hij zelf een engel was. Even twijfelde hij maar dan nam hij een stap, voorzichtig zette hij een voet op de vijver. Tot zijn verbazing zakte hij niet weg maar hij stapte licht zonder de waterspiegel te breken. Onder zijn voet ontstonden kringen van gouden lijnen die steeds groter werden. Gespannen klom hij stap voor stap omhoog en onder hem tekenden zich steeds meer gouden sporen af. Voor hem zweefde de blauwe cape van de watergeest als een wolkje heen en weer. Ze stapte in een stevig tempo, hij volgde zwijgend en geconcentreerd. Zo klommen ze een tijd door de schijnbaar oneindige ruimte tot Undine zich naar hem toe keerde.

'Als je nou achterom kijkt dan zie je waar we zijn.'

Achter hen deinde een eindeloze duisternis waarin elke stap die hij had gedaan een gouden spoor had achtergelaten. Honderden kringen glinsterden als sterren, het was alsof de sterrenhemel aan hun voeten lag. Ademloos keek hij naar de watergeest, ze knikte glimlachend.

'Dat zijn de indrukken die jij hebt nagelaten. Elke stap tekende mee aan dit schitterende landschap, is het niet mooi?'

'Heb ik dit gedaan?' vroeg de jongen en op slag vergat hij hoe moe hij was. 'Heb ik deze hemel gemaakt?'

'Het is niet echt een hemel maar voor wie er op terugkijkt, lijkt het er op. Voor een eerste keer heb je het niet slecht gedaan. Je hebt talent! Zie je, met alles wat je doet, kan je een hemel of een hel maken.'

'Waar zijn we?' vroeg de knaap. Het was koud geworden en een frisse bries waaide rond hen. Links en rechts dreven flarden witte nevels tegen de donkere horizon. Undine trok haar jas wat dichtër om zich heen.

'We zijn nu op de zwevende brug tussen hemel en aarde, dit is het

begin van het onbegrensde ruimte-tijd gebied. Het is de plek waar iedereen moet gestaan hebben voor hij zichzelf kan vinden of zijn eigen weg kan gaan.'

'Dat begrijp ik niet,' begon de jongen maar nog voor hij zijn zin kon afmaken, was de watergeest verdwenen. Hij bleef achter in een onmetelijke duisternis, in wolken die hem steeds indringender omringden. Angstig keek hij rond.

'Undine? Undine?'

Hij riep met al zijn kracht maar zijn stem botste op de dichte mist, de klanken vielen als ijskristallen neer en werden opgeslorpt door de nevels. Toen hij hen probeerde te volgen, zag hij hoe een enorme, witte poot naar hem werd toegestoken, hij deinsde achteruit. Traag kwam er een kolossale ijsbeer te voorschijn die hem met een schuine blik monsterde.

'Ook al kan je door de mist niet alles zien, het kan nog een gelukkige dag worden, zeg ik maar. En wie ben jij nu weer?' zei de beer met zijn zware stem. De jongen keek hem dapper aan.

'Ik ben een jongen en ik ben bij mijn hut de watergeest gevolgd. Zij had me gevraagd om met haar mee te gaan zodat ik haar wereld kon leren kennen.'

Van opwinding struikelde hij over zijn woorden en terwijl hij sprak, dansten de letters als kristallen om hem heen. Het werden duizenden kleine glinsteren die uit zijn mond kwamen. De beer keek er met verbazing naar en barstte in lachen uit.

'Waarom lach je?' vroeg de jongen ongemakkelijk.

'Wat ben jij een angsthaas! Je hebt me al zo vaak gezien en nu ben je zo bang als een wezel!' Hij legde behoedzaam een poot op de schouder van het kind.

'Wees maar niet bang, er is geen gevaar. Hier bij de poort van het Noordboven zijn de grenzen in nevelen gehuld daarom zie je zo weinig. In het centrum, bij avondland is het erger, daar heerst bittere koude en doodse duisternis. Je blijft er beter weg want overleven is er aan weinigen gegund. Maar hier, op de zwevende brug die jouw wereld met de onze verbindt, is geen gevaar. Het is een gewone brug tussen twee rijken: de wereld waar jij woont en het Verborgen Rijk waar wij wonen.'

'Een verborgen rijk?'

'Het Verborgen Rijk, waar Undine en de andere watergeesten

wonen, is groot. Het is een land waar geen gisteren en geen morgen is, er bestaat alleen het nu. Het is een land zonder begin en zonder einde, het is het hier en het nu.'

'Het hier en het nu? Wie zijn jullie dan?'

Met grote ogen luisterde de jongen naar de witte beer.

'Ik ben de Kleine Beer, je kent onze familie. Daarboven, links van die stralende Venus staat mijn broer Majoor Ursa, wij behoren tot beide werelden. Je vriendin Undine is op dit moment waarschijnlijk op zoek naar de Orbit Express, dat is het luchtschip waarmee haar vader de hemellichamen vervoert. Ze neemt het vaak stiekem mee hoewel ze daar geen toestemming voor heeft.'

'De Orbit Express? Dat is mijn hut! Is er een wagen met die naam die hemellichamen vervoert?' 'Natuurlijk. Hoe denk je dat het komt dat er steeds andere sterren aan de hemel staan?'

'Omdat de aarde om haar as en om de zon draait en de maan om de aarde.'

'Weet je dat,' vroeg de beer, 'of heeft iemand jou dat verteld? Want je moet niet alles geloven wat men je vertelt, hoor. Veel van wat de mensen vertellen is puur verzinsel.'

Bedrukt keek de jongen naar de beer. Hij voelde zich overmand door spijt omdat hij onbesuisd met een onbekende was meegegaan, zijn eigen wereld was ver weg nu. Hij stond er alleen voor op een plek waar hij niets kende en daar had hij zelf voor gezorgd!

'De Orbit Express is mijn boomhut,' mompelde hij verward, 'zo heeft mijn vader ze genoemd!'

'Dat kan best,' bromde de beer, 'maar het is ook onze hemelwagen. Maak je geen zorgen, Undine bracht al vaak kinderen mee. Ze is overtuigd dat ze mensenkinderen iets kan bijbrengen en laat hen daarom grote delen van de verborgen wereld zien. 'Zodat ze zichzelf beter leren kennen,' zegt ze dan. Volgens mij zou ze het beter laten.'

'Ik wil best over mezelf leren,' antwoordde de jongen, 'en ik wil moedig worden zodat ik een voorbeeld voor mijn vader kan zijn.'

De beer zat van links naar rechts te wiebelen, dat was best grappig. Met zijn vriendelijke ogen keek het dier hem bezorgd aan.

'Wat jij wil, is niet ongevaarlijk, dat weet je toch? Naar jezelf op zoek gaan is een moeilijke onderneming. Je moet in donkere krochten duiken en valkuilen vermijden. Voor je het weet zit je vast want overal liggen vijanden op wacht. Het is niet zonder risico...'